

عنوان مقاله:

آیا ارجاع متعین به ساحت الهی ممکن است؟

محل انتشار:

پژوهشنامه فلسفه دین، دوره 18، شماره 2 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسنده:

حامد قدیری - دانش آموخته دکتری فلسفه، گرایش منطق، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

یکی از چالش های حوزه زبان دینی به امکان جمع میان فرض تعالی و فرض ارجاع متعارف دینی برمی گردد. فرض تعالی مدعی است که ساحت الهی/مطلق به طور کامل از ساحت بشری/ممکن منفک است. فرض ارجاع متعارف دینی نیز مدعی است که می توان به ساحت الهی/مطلق به شکل متعینی ارجاع داد. تردید در امکان جمع میان این دو از آنجا می آید که گویا مدعایی در ذهن هست که «اگر ساحت الهی/مطلق، به طور کامل از ساحت بشری/ممکن منفک باشد، آنگاه نمی توان به شکل متعینی به آن ارجاع داد». در این مقاله، با تکیه بر استدلال مدل تئورتیک هیلاری پاتنم در حوزه متافیزیک، استدلالی به نفع این مدعا ارائه می شود که به دنبال آن، تعارض میان فرض تعالی و فرض ارجاع متعارف دینی به یک تعارض جدی تبدیل می شود، به گونه ای که دیگر نمی توان این دو را هم زمان و بدون هیچ تعدیلی پذیرفت. در پایان نیز، از باب نمونه، سه راه برون رفت از این تعارض ارائه می شود. این راه ها عبارت اند از (۱) پلورالیسم درون گرا، (۲) نوعی الاهیات تنزیهی، و (۳) غیربشری دانستن زبان.

کلمات کلیدی:

زبان دینی، استدلال مدل تئورتیک، هیلاری پاتنم، پلورالیسم درون گرا، الهیات تنزیهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1226473>

